

λαβη· φείποτε βαρυτονεῖται, αν η παραλήγουσα η η προπαραλήγουσα δεν φέρωσι κάνενα τόνον, η περισπᾶται, δταν απαιτῆται περισπωμένη. Δεν εἶνε, δεν εἶνε δε προφανεστάτη η ματαιοσπουδία τῆς βαρυτονίας ιδίως εις τα βαρυτονούμενα μονοσύλλαβα, τον, την, το τους, τας, τά; τας προθέσεις συν,

Ταῦτα και ἄλλα ειλάησα εν τῷ Παρνασσῷ διαποιήλας αυτα ἵνα μη φανῶσι ξηρα ὅλως ὑπὸ τοῦ καλοῦ ακρο ατηρίου μου, καθο γραμματικά· ἐν τέλει δε προσέθεσα. — Θα εκπλαγῆτε· ἥλθεν η στιγμή. Μεθ' ὅσα αφηγήθην και εξήγησα, τολμῶ να προβῶ εις κανόνας νέους ἐν τῇ γραμμα-

ΑΙ ΑΔΕΛΦΑΙ

Κατα την ἔλαιογραφίαν του Αὐγούστου φὸν Κάουλμπαχ.

με; προς, πρό; τους συνδέσμους μεν, δε, καί; τα επιρρήματα, δεν, πλην, ναι, μη, γάρ; τα μόρια όμα, να κτλ. καθώς και πλείστας μονοσυλλάβους και βυρυτονούμενας ἄλλας λέξεις; Δι' αγάπην Θεοῦ! εις τα παιδία δταν δίδωμεν να συλλαβίσωσι, βα, βε, βη, βο, βου, μήπως σημειούμενεν επι τούτων τόνους; Ανάγκη σρά να τα βαρύνωμεν; Άλλα μη βλέποντα αυτα βαρυτονημένα, μήπως τα παιδία δεν τα προφέρουν ώς πρέπει να προφέρωνται; Δύνανται ἄλλως πως ειμη να τα βαρυτόνωσι;

ΚΛΕΙΩ. ΤΟΜΟΣ Β'.

τικῇ· δτι, — Α'. Πᾶν φωνῆν εν αρχῇ λέξεως, εαν μη φέρῃ δασεῖαν, εἶνε φύσει φιλον, καθο φιλον δασείας (ταῦτο ειπεῖν καθο ἀνευ δασείας, και εν ἄλλαις λόγοις, ἀνευ κόμις, περρούκας η σκούφου). — Β'. Πᾶσα λέξις μηδένα φέρουσα τόνον επι τῆς ληγούσης, παραληγούσης η προπαραληγούσης, βαρυτονεῖται προφερομένη· προ κόμματος δεη τελείας στιγμῆς η εγκλιτικού μόριου γραφομένη οξύνεται.

Κλίνω την κεφαλην και φιλῶ τας χειρας τῶν παρ' ήμιν εριτίμων γραμματολόγων, αλλα το προφανες τῆς ορθότητος